

[Elsebeth Kock-Petersen]

nesker er, også i henseende til at være børnefamilier. Derfor synes jeg, det er afgørende, at der kommer flere valgmuligheder.

Der vil være nogle, der er nødt til at arbejde meget, bl.a. af økonomiske grunde – måske også fordi de har sat deres økonomiske behov højt. Men der vil da også være nogle, som – ikke udelukkende af økonomiske grunde – vælger at arbejde meget også som småbørnsfamilier. Der vil både være mænd og kvinder, det må vi da se i øjnene, som faktisk ønsker at have fuldtidsarbejde ikke bare af økonomiske grunde. Og der vil være nogle, der prioriterer ikke bare økonomisk, men også følelsesmæssigt på en anden facon, og som ønsker i nogle år at se lidt stort på, hvor meget man nu har mulighed for at investere i sit arbejde og i sin karriere, fordi man faktisk synes, det er sjovt og morsomt og ikke bare besværligt og tidkrævende at være småbørnsfamilie.

Men jeg beder om, at man respekterer dem, der ønsker at få meget mere tid derhjemme, lige så meget som dem, der erkender, at de ønsker at tilrettelægge tingene på at have et fuldtidsjob. Jeg ved godt, hvordan jeg selv vil prioritere, men vi skal ikke herindefra kun lægge én model op for, hvordan folk skal prioritere. Jeg synes, det er udmærket, at vi har den diskussion om småbørnsfamilier, og hvordan de har mulighed for at få mere tid derhjemme. Men jeg vil godt advare imod, at vi herinde i vores visdom skulle finde frem til én bestemt model, som småbørnsfamilier skal leve efter.

Realiteten er jo, at vi bl.a. på grund af regler fastsat herinde i virkeligheden har lagt os fast på én model. Det er i hvert fald den, man økonomisk understøtter mest, nemlig fuldtidspladser i daginstitutioner. Det er ikke engang i alle kommuner, man kan få deltidspadser, og de færreste steder er der en sådan fleksibilitet i pasningstilbudene, at familierne reelt har nogen valgmuligheder med hensyn til, hvordan de vil prioritere. Folketinget har altså været med til at sige, at den bedste model altså er fuldtidspladser, fordi det er det, vi økonomisk har prioriteret højest.

Derfor beder jeg så mindeligt om, at vi i de kommende diskussioner ikke lægger os fast på én bestemt model igen. Der er utrolig mange forskellige ønsker fra småbørnsfamiliernes side med hensyn til, hvordan de vil indrette sig. Det afhænger af den enkeltes økonomi, den enkel-

tes økonomiske prioritering, af det job, man har, hvordan forholdet nu er mellem mand og kone i den familie osv. Det gælder om at give valgmuligheder, og derfor synes jeg, at Kristeligt Folkepartis forslag er godt.

Selvfølgelig er det da det bedste, hvis arbejdsmarkedets parter kan finde ud af at få skabt nogle flere valgmuligheder. Men jeg vil også godt sige på Venstres folketingsgruppes vegne, at der er grænser for, hvor langmodige vi er. Det kan godt være, at vores utålmodighed ikke på alle punkter går i samme retning som fru Lilli Gyldenkildes, men det tilfælles har vi da, at vi er utålmodige, og der er altså grænser for, hvor længe vi kan vente på arbejdsmarkedets parter.

Jeg kan ikke give tilsagn om, at vi ikke på noget punkt vil begynde at lovgive på dette felt. Det kan godt være, at der i nogle mandeforbund ikke er et medlemspres for, at der skal være hjemmel til deltid. Er det sikkert, at vi herinde fortsat vil bøje os for, at vi skal høre som begrundelse for, at mændene ikke vil have deltid: Jamen det kan vi ikke, det er der desværre ikke mulighed for? Er det givet, at vi vil bøje os for det? Det kan jeg ikke rigtig tro i betragtning af de synspunkter, der lyder fra et bredt flertal i Folketinget, inklusive fru Jytte Andersen, om, at der også skal være mulighed for deltid for mænd.

Derfor beder jeg altså om, dels at vi snart får taget hul på, at der skabes nogle flere valgmuligheder, men så sandelig også, at vi ikke på befolkningens og børnefamiliernes vegne lægger os fast på, at der kun er én model at leve efter som småbørnsfamilie. Der er mange ønsker, og der skal også være forskellige muligheder.

Annette Just (FP):

Det bliver næsten vanskeligt ikke at gentage, hvad der er sagt, men jeg skal gøre mig umage for ikke at trække det for meget i langdrag.

Jeg vil gerne starte med at takke Kristeligt Folkeparti for denne debat; jeg tror, det er meget godt, at vi en gang imellem tager den op. Vi synes i Fremskridtspartiet, at der er mange gode tanker i forslaget.

Men jeg ville have ønsket noget så inderligt, at det var kommet fra fagforeningerne, således at vi havde kunnet konstatere, at de også havde rokket sig i deres ideer. Jeg tror ikke på, at det skal komme fra Folketingets side.